

Általános kihallgatás

Ferenc pápa katekézise az eucharisziáról

Szent Péter tér
2014. február 12. (szerda)

Kedves Testvérek, jó napot kívánok!

A legutóbbi katekézis alkalmával arra világítottam rá, hogyan vezet be minket az eucharisztia a Jézussal és az ő misztériumával való közösségbe. Most feltehetünk magunknak néhány kérdést arra vonatkozóan, hogy milyen kapcsolat áll fenn az eucharisztia ünneplése és életünk (mint egyház és mint egyének) között. *Hogyan éljük meg az eucharisziát?* Hogyan éljük meg a vasárnapi szentmisét? Pusztán egy ünnepség? Egy régi hagyomány? Alkalom arra, hogy találkozzunk másokkal, hogy megnyugtassuk lelkiismeretünket, vagy pedig valami többet jelent számunkra?

Nagyon világos jelek alapján le tudjuk mérni, hogyan éljük meg mindezt, hogyan éljük meg az eucharisziát. Ezek a jelek megmutatják, hogy jól vagy nem annyira jól éljük-e meg az eucharisziát.

Az első jelzés az, hogy *miként tekintünk a többiekre*. Az eucharisziában Krisztus mindig újból megvalósítja keresztben végbevitt önátadását. Egész élete önmaga teljes szétosztása szeretetből; ezért szeretett ő a tanítványaival és az általa ismert emberekkel együtt lenni. Ez azt jelentette számára, hogy osztozott vágyaikban, problémáikban, mindabban, ami szívüket nyomta, és az életükben.

Mármost amikor mi részt veszünk a szentmisén, sokféle férfival és nővel találkozunk: fiatalokkal, idősökkel és gyerekekkel; szegényekkel és jómódúakkal; helybeliekkel és idegenekkel; családokkal és egyedülállókkal... De az eucharisztia, melyen részt veszek, segít-e engem abban, hogy valóban testvéreimnek érezzem őket, mindnyájukat? Növeli-e bennem a képességet, hogy örüljek azzal, aki örül, és sírjak azzal, aki sír? Késztet-e arra, hogy elinduljak a szegények, a betegek, a kirekesztettek felé? Segít-e, hogy felismerjem bennük Jézus arcát?

Mindnyájan azért megyünk misére, mert szeretjük Jézust és szeretnénk osztozni – az eucharisziában – az ő szenvedésében és feltámadásában. De vajon szeretjük-e – úgy, ahogy Jézus akarja – a leginkább rászoruló testvéreinket? Például itt, Rómában, ezekben a napokban annyi szociális problémának lehettünk tanúi, vagy az esőzések miatt, amelyek egész városnegyedekben okoztak károkat, vagy az egész világot érintő válság következményeként a munka hiánya miatt. Felteszem magamnak a kérdést, és mindnyájan tegyük fel magunknak a kérdést: én, aki misére megyek, hogyan élem meg ezt? Töreksem-e arra, hogy segítsek, hogy közelebb kerüljek a bajba jutottakhoz, imádkozom-e értük? Vagy inkább közömbös vagyok? Vagy talán jobban érdekel, hogy pletykáljak: „Láttad, hogy volt felöltözve az a nő, hogy volt felöltözve az a férfi?” Előfordul ilyesmi a mise után, pedig nem lenne szabad! Törődnünk kell testvéreinkkel, akik szükségét szenvednek betegség vagy más probléma miatt. Jót tesz ma nekünk, ha gon-

dolunk ezekre a testvéreinkre, akiknek itt, Rómában ilyen nehézségeik vannak: az esőzés okozta tragédia miatt vagy a szociális problémák, vagy a munka hiánya miatt. Kérjük Jézust, akit magunkhoz veszünk az Oltáriszentségben: segítsen bennünket, hogy segíthessük őket.

Egy másik nagyon fontos jelzés, az a kegyelem, hogy érezzük: *bűneink bocsánatot nyertek és mi is készen állunk megbocsátani másoknak.* Néha valaki felteszi a kérdést: „Miért kellene templomba menni, hiszen aki rendszeresen részt vesz a szentmisén, az ugyanolyan bűnös, mint a többiek?” Hányszor hallottuk ezt! Valójában az, aki megünnepli az eucharisziát, nem azért teszi, mert jobbnak tartja magát vagy jobbnak akar tűnni másoknál, hanem épp azért, mert mindig érzi annak szükségét, hogy elfogadja és megújítsa őt Isten Jézus Krisztusban megtestesült irgalmassága. Ha valaki közülünk nem érzi szükségét Isten irgalmasságának, ha nem érzi magát bűnösnek, jobb, ha nem megy misére! Mert mi azért járunk misére, mert bűnösök vagyunk, be akarjuk fogadni Isten megbocsátását, részesei akarunk Jézus megváltásában, az ő bocsánatában. Az a „gyóνομ”, amit a mise elején mondunk, nem pusztán formalitás, hanem valóságos bűnbánati cselekmény. Bűnös vagyok, és megvallom ezt, így kezdődik a mise! Sose felejtsük el, hogy Jézus utolsó vacsorájára „elárulásának éjszakáján” (1Kor 11,13) került sor. Abban a kenyérben és abban a borban, amelyet felajánlunk, és amely körül összegyűlünk, minden alkalommal megújul Krisztus testének és vérének ajándéka bűneink bocsánatára. Alázattal kell misére mennünk, bűnösökként, az Úr pedig kiengesztel bennünket.

Végül értékes jelzés az a kapcsolat, amely az *eucharisztia megünneplése és keresztény közösségeink élete* között áll fenn. Sosem szabad elfelejtenünk, hogy az eucharisztia nem olyasmi, amit mi csinálunk, nem a mi megemlékezésünk arról, amit Jézus mondott és tett. Nem. Krisztus cselekedete! Krisztus hajta végre, aki jelen van az oltáron. Krisztus ajándéka, aki jelen valóvá teszi magát, és összegyűjt bennünket maga körül, hogy szavával és életével tápláljon minket. Ez azt jelenti, hogy az egyház küldetése és önazonossága onnan, az eucharisziából fakad, és mindig ott ölt formát. Egy szertartás külső szempontból lehet csodálatos, kifogástalan, de ha nem vezet el bennünket a Jézus Krisztussal való találkozáshoz, annak veszélyével jár, hogy nem nyújt táplálékot szívünknek és életünknek. Az eucharisztia révén azonban Krisztus be akar lépni létünkbe, és át akarja járni azt kegyelmével, hogy így minden keresztény közösségben összehang legyen a liturgia és az élet között.

Szívünket bizalom és remény tölti el, ha Jézusnak az evangéliumban található szavaira gondolunk: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54). Az eucharisziát a hit és az ima, a megbocsátás és a bűnbánattartás, a közösségi öröm és a szükséglet szenvedő testvérekkel való törődés lelkületével éljük meg, annak biztos tudatában, hogy az Úr megadja, amit ígért: az örök életet. Úgy legyen!

(Kristóffy Lilla Krisztina fordítása)

- © Nyomtatásban való megjelentetéséhez a Gratuitas Szerzetesteológiai Intézet előzetes engedélyre van szüksége.
- © Libreria Editrice Vaticana, 2014.
- © Kristóffy Lilla Krisztina, 2014.

